

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1003/2015
08.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца М.С. из Н.С., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из Н.С., против туженог Н. АД Н.С., ради поништаја одлуке и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 235/2015 од 11.03.2015. године, у седници већа од 08.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 235/2015 од 11.03.2015. године, у делу којим је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 426/12 од 17.11.2014. године, у ставовима првом и другом изреке.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против другостепене пресуде у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу трећем изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај Споразума о престанку радног односа и враћање на рад.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 426/2012 од 17.11.2014. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи одредба чл. 3. став 2. и 6. став 2. Споразума о престанку радног односа од 21.12.2011. године и тужена обавезе да тужиоцу исплати 23.250 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од 01.01.2012. године до исплате и износ од 448.736,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом, да му уплати све припадајуће порезе и доприносе и накнади парничне трошкове са припадајућом законском затезном каматом. Ставом другим изреке одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца да се тужена обавезе да му исплати 23.250 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и 448.736,00 динара, све са припадајућом законском затезном каматом од 01.01.2012. године до исплате, да му уплати припадајуће порезе и доприносе и накнади парничне трошкове са припадајућом законском затезном каматом.

Ставом трећим изреке одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца да се поништи Споразум о престанку радног односа закључен између парничних странака 21.12.2011. године и обавезе тужени да тужиоца врати на рад на одговарајуће послове и призна му сва права по основу рада, и да му накнади парничне трошкове са припадајућом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 235/2015 од 11.03.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) у делу који се односи на поништај Споразума о престанку радног односа и враћање на рад, и утврдио да ревизија тужиоца у овом делу није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

У поступку је утврђено да је тужилац код туженог био запослен на пословима референта за набавку. У новембру 2011. године био је задужен за поступак набавке термометара и нанометара за потребе Дирекције за одржавање и инжењеринг. Том приликом прихваћена је понуда једног од понуђача у укупном износу од 18.183,33 евра. Директорка туженог уочила је да је наведени износ већи од износа утврђеног у званичној понуди за 3.200 евра. Тужиоцу је предочено да постоји сумња да је он преправио и увећао износ цене из понуде, као и да ће сносити последице уколико се утврди његова кривица. Формирана је комисија ради утврђивања постојања повреда процедуре код предметне набавке, која је утврдила да је тужилац оригиналну понуду која је прихваћена самоиницијативно изменио, тако што је укупну вредност понуде повећао за 3.250 евра, па је утврђено да је тужилац фалсификовао службени документ, чиме је учинио повреду радне обавезе утврђену уговором о раду и Колективним уговором туженог, и предложено је покретање дисциплинског поступка. Тужилац се дана 08.12.2011. године обратио директору Сектора за људске ресурсе са захтевом за споразумни раскид радног односа, када му је предочено да по том основу престанка радног односа не постоји могућност за добијање отпремнине. Тужилац је том приликом потписао образац захтева за споразумни престанак радног односа. Дана 21.12.2011. године тужилац је потписао Споразум о престанку радног односа, који је већ био потписан од стране директора туженог.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај Споразума о престанку радног односа и враћање на рад код туженог.

Тужиоцу радни однос код туженог није престао по основу технолошког вишка, у смислу члана 179. тачка 9. тада важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05, 54/09) већ Споразумом о престанку радног односа у смислу члана 177. тог закона. Тужилац је пре закључивања споразума претходно потписао захтев за споразумни раскид радног односа, а затим и наведени споразум, којим је у ставу 3. утврђено да се послодавац обавезује да ће запосленом исплатити све обавезе по основу радног односа закључно са 31.12.2011. године, а најкасније 30 дана од дана престанка радног односа. Захтев за споразумни престанак радног односа који је тужилац потписао је по садржини и форми идентичан захтевима који су подносили остали запослени код туженог, који су прихватили Социјални програм који је тужени дана 17.06.2008. године закључио са Владом Републике Србије и репрезентативним синдикатом туженог. Околност што је износ накнаде која је исплаћена тужиоцу у смислу члана 3. Споразума о престанку радног односа нижи од износа који су били исплаћивани по основу Социјалног програма, не утиче на пуноважност закљученог Споразума о престанку радног односа између тужиоца и туженог. Овај споразум закључен је без постојања мана воље у смислу члана 60. Закона о облигационим односима, а није постојала ни битна заблуда на страни тужиоца у смислу члана 61. тог закона. Стога је правилно тужбени захтев тужиоца у овом делу одбијен као неоснован, будући да је побијани Споразум о престанку радног односа законит, и тужени није у обавези да тужиоца врати на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, па се ревизијом у овом делу неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, у делу нижестепених пресуда којима је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај чл. 3. став 2. и 6. став 2. Споразума о престанку радног односа и исплату износа од 23.250 евра у динарској противвредности и износа од 448.736,00 динара, и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Будући да је тужилац тражио поништај чл. 3. став 2. и 6. став 2. Споразума о престанку радног односа, којима је прописано да су измирена сва међусобна потраживања између послодавца и запосленог и да је споразум израз слободно изражених воља запосленог и послодавца, без принуде, претње, заблуде и других мана воље, не ради се о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, па је ревизија недозвољена у смислу члана 441. ЗПП. Новчано потраживање тужиоца у износу од 23.250 евра у динарској противвредности и 448.736,00 динара не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем

курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе дана 16.03.2012. године, па је стога ревизија и у овом делу недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу I изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**